

PUINALIK (2) *sb m*

puinalik *a.* **puginalik** (1), puinalik *a.* **punalik** (1) *Calep* (1:1).

a jasne.

sg N puinalik (2). ◊ [I puinaliki(e)m.]

Sł stp brak, Cn: puinalik s.v. puinał, Linde bez cytatu: puinalik.

Dem. od „puinał”; pugiunculus, sicula Calep, Cn; clunaculum Cn (2) : Pugiunculus – Puginalik. Calep [873]b, 977a; [tho iefth narod [z Zachodu] thak nie ćirpliwy/ iż y w zarćie ábo ná biefiadách bardzo rad puginálikiem zdráďą zabiie Sentencja A2v].

Synonim: tesaczek.

AĆ